

ENTER

V. E. SCHWAB

SHADES OF MAGIC VOL.1

หายนะแห่งมนตร์อสูร

A Darker Shade of Magic

พลอย ใจนัส แปล

คำนำ

จะเกิดอะไรขึ้นหากวันหนึ่งค้นพบว่าโลกที่อาศัยอยู่มีโลกคู่ขนานถึงสามแห่ง แคมแต่ละแห่งยังมีเมืองที่ใช้ชื่อเรียกเดียวกันอีก แต่นั่นจะนำเหลือเชื่อเท่ากับเรื่อง que ทุกโลกเคยมีเวทมนตร์ไหลเวียนอยู่หรือไม่

ถ้าเป็นอย่างที่ว่ามีจริงโลกของเราก็คงคล้ายกับ 'ลอนดอนเทา' ที่มีเวทมนตร์หลงเหลืออยู่เพียงน้อยนิดติดกับ 'ลอนดอนแดง' ของเซลล์ที่เปี่ยมล้นไปด้วยเวทมนตร์จนไม่ต่างจากทรัพยากรพื้นฐาน แล้วเวทมนตร์ในอีกสองโลกที่เหลือจะมีมากน้อยแค่ไหน ปริมาณที่ต่างกันนั้นจะส่งผลต่อโลกแต่ละแห่งอย่างไร ขอเชิญทุกคนร่วมท่องโลกคู่ขนานในเรื่อง 'หายนะแห่งมนตร์อนธการ' เพื่อหาคำตอบนี้ไปด้วยกัน รับรองว่าไม่ผิดหวังและต้องทิ้งกับโลกแห่งจินตนาการที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมานั่นเอง

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

วิกตอเรีย อลิซาเบธ ซวาบ หรือ วี.อี.ซวาบ นักเขียนชาวอเมริกันเชื้อสายอังกฤษ เธอเติบโตมาพร้อมความปรารถนาที่อยากให้โลกใบนี้แปลกประหลาดยิ่งกว่าเดิม นั่นเป็นเหตุผลที่เธอหลงใหลเรื่องราวเหนือธรรมชาติและรังสรรค์โลกใบใหม่ขึ้นมาผ่านงานเขียน ผลงานชิ้นแรกของวี.อี.ซวาบ เป็นวรรณกรรมเยาวชนแนวแฟนตาซีที่ถูกต้องตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2556 ภายหลังเธอได้หันมาเขียนวรรณกรรมแฟนตาซีสำหรับผู้ใหญ่ซึ่งยังคงกลิ่นอายของเยาวชนไว้อย่างลงตัวหนึ่งในผลงานที่ได้รับความนิยมอย่างมากคือนวนิยายไตรภาคชุด Shade of Magic ซึ่งถูกต้องตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2558-2560

นี่คือภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเมื่อพูดถึงเวทมนตร์ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่
ความแข็งแกร่งแต่อยู่ที่ความสมดุล ถ้ามีพลังอำนาจน้อยเกินไปก็จะอ่อนแอ แต่
ถ้ามีมากเกินไปก็จะทำให้เรากลายเป็นอย่างอื่นโดยสิ้นเชิง

โทเร็น เซเรนส์
หัวหน้านักบวชแห่งวิหารลอนดอน

หนึ่ง นักเดินทาง

I

เคลล์สวมเสื้อคลุมสุดแสนจะประหลาด มันไม่ได้มีด้านเดียวเหมือนเสื้อคลุมทั่วไป ไม่ได้มีสองด้านซึ่งอาจเกินคาดไปบ้าง แต่มีหลายด้านซึ่งแน่นอนว่าไม่น่าเป็นไปได้

สิ่งแรกที่เขาทำทุกครั้งหลังก้าวออกจากลอนดอนแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งคือถอดเสื้อคลุมแล้วกลับด้านในออกด้านนอกหนึ่งถึงสองครั้ง (หรืออาจถึงสามครั้ง) จนเจอด้านที่ต้องการ ไม่ใช่ทุกด้านที่มีรูปแบบตามสมัยนิยม แต่ทุกด้านล้วนตอบสนองจุดประสงค์บางอย่าง มีทั้งด้านที่กลมกลืนและด้านที่โดดเด่น รวมถึงด้านที่ไม่ได้ตอบสนองจุดประสงค์อื่นใดนอกจากความชอบส่วนตัวของเขาเอง

ดังนั้นเมื่อเคลล์เดินทะลุกำแพงพระราชวังเข้าไปในห้องข้าง เขาก็ให้เวลาตัวเองได้ตั้งสติอยู่ครู่หนึ่ง การเดินทางระหว่างโลกไม่ใช่เรื่องง่ายเลย พอตั้งสติได้แล้วจึงถอดเสื้อคลุมคอตั้งสีแดงออก จากนั้นกลับด้านในออกด้านนอกจากขวาไปซ้ายจนมันกลายเป็นเสื้อคลุมสีดำเรียบง่าย เอกลักษณ์เสื้อคลุมสีดำเรียบง่ายที่ประดับด้วยไหมเงินหุรหุราและตกแต่งด้วยกระดุมเงินวาววับสองแถว เขามักทำตัวสงบเสถียรเมื่ออยู่ต่างแดน (เพราะไม่อยากล่วงเกินราชวงศ์ท้องถิ่นหรือดึงดูดความสนใจ) แต่ไม่ได้หมายความว่าจำเป็นต้องทำตัวจิตซีดเสียหน่อย

ไอ้ย ราชาทรงโปรด เคลล์คิดขณะติดกระดุมเสื้อคลุม เขาเริ่มคิด

เหมือนไรย์แล้วสิ

เขาเห็นสัญลักษณ์เลื่อนรางที่ตนใช้เป็นทางผ่านบนผนังด้านหลัง มันเริ่มจางลงไม่ต่างจากรอยเท้าบนผืนทราย

เขาไม่เคยใส่ใจจะทำสัญลักษณ์ประจำตัวนี้หลักรๆ ก็เพราะไม่เคยย้อนกลับทางเดิมอยู่แล้ว พระราชวังวินด์เซอร์อยู่ห่างจากลอนดอนมากจนไม่สะดวกเอาเสียเลย การเดินทางระหว่างโลกของเคลล์จำเป็นต้องออกจากสถานที่ในโลกแห่งหนึ่งไปยังสถานที่เดียวกันในโลกอีกแห่ง ปัญหาคือไม่มีพระราชวังวินด์เซอร์ในระยะเวลาเดินทางหนึ่งวันจากลอนดอนแดง อันที่จริงเคลล์เพิ่งเดินทะลุกำแพงหินในลานหน้าบ้านของสุภาพบุรุษร่ำรวยคนหนึ่ง ในเมืองที่ชื่อดิแซน โดยรวมแล้วดิแซนถือเป็นสถานที่ที่ตึงาม

แต่วินด์เซอร์ไม่ใช่

มันน่าประทับใจก็จริง แต่ไม่ได้ตึงามแน่ๆ

เคาน์เตอร์หินอ่อนทอดยาวติดผนัง บนนั้นมีอ่างน้ำวางรอเขาอยู่เช่นเคย เคลล์ล้างมือเปื้อนเลือดและเหรียญคลานเงินที่ใช้เดินทาง จากนั้นคล้องเชือกที่ห้อยเหรียญไว้รอบคอโดยซุกตัวเหรียญไว้ใต้คอเสื้อเช่นเดิม เคลล์ได้ยินเสียงฝีเท้าในห้องถัดไป รวมถึงเสียงพึมพำเบาๆ ของผู้รับใช้กับทหารองครักษ์ เขาสนใจเลือกใช้ห้องนี้เพื่อเลี้ยงคนเหล่านั้นโดยเฉพาะ เคลล์รู้ดีว่าเจ้าชายผู้สำเร็จราชการไม่ชอบให้เขามาที่นี่สักเท่าไร และสิ่งสุดท้ายที่เคลล์ต้องการก็คือถูกคนพบเห็น เขาไม่อยากให้หู ตา หรือปากใดๆ นำรายละเอียดการมาเยือนของเขาไปบอกกล่าวแก่คนบนบัลลังก์

เหนือเคาน์เตอร์กับอ่างน้ำมีกระจกกรอบทองแขวนไว้บานหนึ่ง เคลล์ตรวจสอบเงาสะท้อนของตัวเองอย่างรวดเร็ว ผสมสีน้ำตาลแดงตกลงมาปรกตาข้างหนึ่ง เขาไม่ได้ปิดม่านออกแต่ใช้เวลาครู่หนึ่งในการลูบไหล่เสื้อคลุมให้เรียบก่อนจะเดินผ่านประตูบานคู่ไปพบเจ้าบ้าน

ห้องนี้อบอุ่นจนน่าอึดอัด หน้าต่างถูกปิดลงกลอนทั้งที่เป็นวันที่อากาศดีในเดือนตุลาคม ทั้งยังมีไฟลุกโชนอยู่ในเตาผิงอีกต่างหาก

พระเจ้าจอร์จที่ 3 ประทับอยู่ข้างเตาผิง ชูดยวทำให้โครงร่างที่เหี่ยวแห้งดูเล็กลง มีเถาตขาที่ไม่ได้รับการแตะต้องวางอยู่หน้าเท้าของพระองค์ เมื่อเคลล์เดินเข้ามาราชาก็จับขอบเก้าอี้ไว้แน่น

"ใครอยู่ตรงนั้น" พระองค์ตะโกนถามโดยไม่หันมอง "เป็นขโมยหรือว่า
ผีสาวกัน"

"กระหม่อมไม่คิดว่าผีจะตอบได้นะฝ่าบาท" เคลล์พูดเพื่อประกาศ
การมาเยือนของตนเอง

ราชาผู้ปวยไข้ยั้มจนเห็นพื้นผุกร่อน "มาสเตอร์เคลล์" พระองค์ว่า
"เธอปล่อยให้เรารอ"

"ยังไม่ทันถึงหนึ่งเดือนเลย" เขาบอกพลางก้าวไปข้างหน้า

พระเจ้าจอร์จหรีตาที่มีตบอดลง "นานกว่านั้น เรามั่นใจ"

"กระหม่อมยืนยันว่าไม่ถึง"

"อาจใช้สำหรับเธอ" ราชาว่า "แต่ไม่ใช่สำหรับคนบ้าและคนตาบอด"

เคลล์ยั้ม วันนั้นราชาอารมณ์ดีซึ่งไม่ได้เป็นเช่นนี้เสมอไป เขาไม่เคย
แน่ใจว่าจะได้พบพระองค์ในสภาพไหน บางทีที่พระองค์รู้สึกวุ่นวายเกิน
หนึ่งเดือนอาจเป็นเพราะครั้งล่าสุดที่เคลล์มาเยือนนั้นพระองค์กำลัง
ฉุนเฉียว และเคลล์ก็ทำได้เพียงปลอบประโลมประสาทอันประหลาดเพื่อ
ส่งสารให้เสร็จสิ้น

"บางทีอาจผ่านไปเป็นปี" ราชาพูดต่อ "ไม่ใช่เดือน"

"อา แต่เนี่ยยังไม่ข้ามปีนะฝ่าบาท"

"แล้วตอนนี้เป็นปีอะไรแล้ว"

คิ้วของเคลล์ขมวดมุ่น "พันแปดร้อยสิบเก้า"

เมฆหมอกลอยผ่านใบหน้าพระเจ้าจอร์จ จากนั้นพระองค์เพียงส่ายหน้า
แล้วเอ่ยว่า "เวลา" รวากับมันคือตัวการร้ายทุกอย่าง "นั่งลงสิ นั่ง"
พระองค์เสริมพลางผายมือไปในห้อง "ต้องมีเก้าอี้สักตัวตรงไหนสักแห่งนี่ละ"

แต่มันไม่มี ห้องแห่งนี้โล่งจนน่าตกใจ เคลล์มั่นใจว่าประตูทุกบาน
ปิดล็อกและเปิดได้จากด้านนอกไม่ใช่ด้านใน

ราชายื่นมือเหยี่ยวนออกมา คนพวกนั้นถอดแหวนของพระองค์
ไปจนหมดเพื่อป้องกันการทำร้ายตัวเอง แถมเล็บก็โดนตัดจนสั้นทุก

"สารของเราแล้ว" พระองค์ถามในช่วงเวลานั้นเคลล์เห็นถึงเค้าลางของ
พระเจ้าจอร์จในอดีต เห็นความสง่างามเยี่ยงราชา

เคลล์แตะกระเป๋าสี้อคลุ้มแล้วนึกได้ว่าเขาลืมหยิบมันออกมา

ก่อนกลับด้านเสื้อจึงถอดเสื้อคลุมแล้วเปลี่ยนด้านกลับไปเป็นสีแดง จากนั้น ล้วงค้นจนกระทั่งเจอของสาร เมื่อเขาวางมันลงบนฝ่ามือของราชา พระองค์ ก็ลูบไล้ไปตามกระดาดแล้วแต่นี้บนตราขี้ผึ้ง ตรารูปจอกศักดิ์สิทธิ์กับ อาทิตยอุทัยอันเป็นสัญลักษณ์ของบัลลังก์แดง พระองค์ยกของสารขึ้น จ่อจุมพเพื่อสูดดม

"กุหลาบ" ราชาพูดอย่างโหยหา

พระองค์หมายถึงกลิ่นของเวทมนตร์เคลสส์ไม่เคยสังเกตว่ามีกลิ่นหอมจาง ของลอนดอนแดงติดเสื้อผ้าตนมาด้วย แต่ทุกครั้งที่ออกเดินทางมักมีคน บอกว่าเขามีกลิ่นเหมือนดอกไม้สด บ้างว่าเป็นกลิ่นทิวลิป บ้างว่าเป็นกลิ่น สตาร์เกเซอร์ เบญจมาศ หรือโบตัน แต่สำหรับราชาแห่งอังกฤษแล้วมันเป็น กลิ่นกุหลาบไปเสียทุกครั้ง เคลสส์ดีใจเมื่อรู้ว่ามันเป็นกลิ่นที่ดีแม้ตัวเขาเอง จะไม่ได้กลิ่นก็ตาม เขาได้กลิ่นลอนดอนเทา (เป็นกลิ่นควัน) และลอนดอนขาว (เป็นกลิ่นเลือด) ส่วนลอนดอนแดงสำหรับเคลสส์แล้วมีแค่กลิ่นของบ้าน เท่านั้น

"เปิดให้ทีสิ" ราชาสั่ง "แต่อย่าให้ตราประทับเสียหายล่ะ"

เคลสส์ทำตามคำสั่งแล้วหยิบกระดาดข้างในออกมา เป็นครั้งแรก ที่เขานึกใจที่ราชามองไม่เห็นอีกต่อไป พระองค์จะได้ไม่รู้ว่าสารฉบับนี้สั้น เพียงใด เนื้อความมีเพียงสามบรรทัดสั้นๆ เป็นแค่การทักทายตามมารยาท ต่อผู้นำที่เจ็บป่วยไม่มีอะไรอื่นอีก

"มันมาจากราชินีของกระหม่อม" เคลสส์อธิบาย

ราชาพยักหน้า "ว่าไป" พระองค์สั่งพลางทำท่าผึ่งผายขัดกับร่างกาย ที่เปราะบางและน้ำเสียงที่เบาหวิว "ว่าไป"

เคลสส์กลืนน้ำลาย "ทูลพระเจ้าจอร์จที่สาม" เขาอ่าน "จากบัลลังก์ เพื่อนบ้าน"

ราชินีไม่ได้ใช้คำว่าบัลลังก์แดงหรือลอนดอนแดง (แม้ตัวเมืองจะเป็น สีแดงจริงตามแสงสีอันเข้มข้นที่แผ่ออกมาจากแม่น้ำ) เพราะพระนางไม่ได้ มองมันเช่นนั้น สำหรับพระนางและทุกคนที่อยู่ในลอนดอนแห่งใดแห่งหนึ่ง ย่อมไม่มีเหตุผลให้ต้องแบ่งแยก เมื่อผู้นำของลอนดอนแห่งหนึ่งสื่อสารกับ ผู้นำของลอนดอนอีกแห่ง พวกเขามักเพียงแค่เรียกมันว่าอีกแห่งหรือ

เพื่อนบ้าน บางครั้งก็ใช้คำที่น่าฟังน้อยกว่านั้น (โดยเฉพาะกับลอนดอนขาว)

มีเพียงไม่กี่คนที่สามารถเดินทางระหว่างลอนดอนต่างๆ และต้องการคำไว้วางใจแบ่งแยกมัน ส่วนตัวเคลลี่ได้รับแรงบันดาลใจจากนครสาบสูญที่รู้จักกันในชื่อลอนดอนดำ เขาจึงมอบสีประจำให้เมืองหลวงของโลกที่เหลือ

สีเทาสำหรับเมืองที่มีเวทมนตร์น้อย

สีแดงสำหรับอาณาจักรที่อุดมสมบูรณ์

สีขาวสำหรับโลกที่แห้งแล้ง

อันที่จริงเมืองเหล่านี้แทบไม่มีอะไรเหมือนกันเลย (ยิ่งประเทศโดยรอบและดินแดนที่อยู่ไกลออกไปยิ่งแล้วใหญ่) การที่ทุกเมืองมีชื่อว่าลอนดอนถือเป็นปริศนาในตัวมันเอง แต่ทฤษฎีที่เชื่อกันอย่างแพร่หลายกล่าวว่าเมืองหนึ่งใช้ชื่อนี้มานานแล้ว ตั้งแต่ประตูปังไม่ถูกปิดผนึกและเหล่าราชาราชินีไม่ต้องติดต่อกันแค่ทางสาร ส่วนเรื่องที่ว่าเมืองใดใช้ชื่อนี้ก่อนยังไม่มีข้อสรุปที่เห็นพ้องต้องกัน

"เราหวังว่าพระองค์คงสบายดี" สารของราชินีดำเนินต่อไป "และฤดูกาลในเมืองของพระองค์คงดีงามเช่นเดียวกับเมืองของเรา"

เคลลี่หยุดลง ไม่มีข้อความต่อจากนี้แล้วนอกจากพระนามที่ลงกำกับไว้พระเจ้าจอร์จบีบมือเข้าหากัน

"มีแค่นั้นรี" พระองค์ถาม

เคลลี่ล้งเล "ไม่ใช่" เขาพูดพลางพับสาร "นั่นเป็นแค่ช่วงต้น"

เขากระแอมแล้วเริ่มเดินวนในห้อง สมองรวบรวมความคิดและพยายามพูดตามแบบของราชินี "พระนางกล่าวว่าขอบคุณที่ถามถึงครอบครัวของเรา หม่อมฉันและราชาสบายดี ส่วนเจ้าชายไรย์ยังคงสร้างความประทับใจและยิ้มให้ได้พอทน แต่อย่างน้อยเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ได้หาเรื่องให้ตัวเองบาดเจ็บหรือรับตัวเจ้าสาวที่ไม่เหมาะสมเข้ามา ต้องยกความดีความชอบให้เคลลี่ที่ขัดขวางไม่ให้เขาทำอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างที่ว่านั้น"

เคลลี่ตั้งใจจะปล่อยให้ราชินีสรรเสริญความดีของตัวเองไปเรื่อยๆ แต่ทันใดนั้นนาฬิกาติดผนังก็ตีดังห้าครั้ง เคลลี่ลอบสบตเสีงเบา เขากำลังจะสายแล้ว

"ไว้นทนากันใหม่ในฉบับหน้า" เขาจบสารอย่างรีบร้อน "ขอให้"

พระองค์มีความสุขและสุขภาพแข็งแรง ด้วยความปรารถนาดี จากราชีนี
เอมิราแห่งอาร์เนส"

เคลล์ขอให้ราชาพูดอะไรสักอย่าง แต่ดวงตาที่มองไม่เห็นคู่นั้นกลับ
นิ่งเฉยและเหม่อลอย เขาเกรงว่าพระองค์คงใจลอยไปที่อื่นแล้ว แต่หลังจาก
วางสารที่พับไว้บนถาดชาแล้วเดินไปยังผนังได้แค่ครึ่งทาง ราชาก็เอ่ยปากขึ้น

"เราไม่มีสารให้พระนางเลย" พระองค์พิมพ์

"ไม่เป็นไรครับ" เคลล์พูดเสียงอ่อน ราชาผู้เขียนสารไม่ได้มาหลายปี
แล้ว บางเดือนก็พยายามลากปากกาขนนกบนกระดาษหนึ่งม้วน บางเดือน
ก็ยื่นกรรน้ำให้เคลล์เขียนตามคำบอก แต่ส่วนใหญ่พระองค์แค่บอกข้อความ
ที่ต้องการและเคลล์ก็สัญญาว่าจะนำไปบอกให้

"เธอก็เห็นเราไม่มีเวลาเลย" ราชาเสริมเพื่อกอบกู้ศักดิ์ศรีที่เหลืออยู่
น้อยนิด เคลล์ยอมให้พระองค์ได้ตามประสงค์

"กระหม่อมเข้าใจ" เขาพูด "กระหม่อมจะนำความระลึกถึงจากพระองค์
ไปมอบแก่เหล่าราชวงศ์เอง"

เคลล์หันหลังเตรียมจะจากไปอีกครั้งและราชาซราทังเขาไว้อีกหน
"เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน" พระองค์ว่า "กลับมาก่อน"

เคลล์ชะงัก ดวงตาเหลือบมองไปที่นาฬิกา เขาสายแล้วและกำลังจะสาย
ยิ่งขึ้น ในหัวพลันเห็นภาพเจ้าชายผู้สำเร็จราชการกำลังนั่งรออยู่ที่
โต๊ะประจำในเซนต์เจมส์ มือจับเก้าอี้แน่นและโมโหอยู่เจี๊ยบๆ ความคิดนี้
ทำให้เคลล์ยี้ม เขาจึงหันกลับไปหาราชาขณะที่พระองค์ลืงบางอย่างออกมา
จากชุดยาวด้วยนิ้วสั้นเทา

มันคือเหรียญ

"มันเจือจางมากแล้ว" ราชาบอกพลางประคองโลหะนั้นไว้ในมือเหี่ยวยุ่น
ทำราวกับมันเป็นของล้ำค่าแสนเปราะบาง "เราไม่รู้ลึกถึงเวทมนตร์ไม่ได้กลืน
อีกแล้ว"

"เหรียญก็คือเหรียญ ฝ่าบาท"

"ไม่จริงหรอก และเธอเองก็รู้" ราชาซราพิมพ์ "ลัวงกระเป๋าของเธอ
มาเสียดีๆ"

เคลล์ถอนหายใจ "พระองค์จะทำให้กระหม่อมตกที่นั่งลำบาก"

"ไม่เอาน่า" ราชาว่า "นี่เป็นความลับเล็กๆ ระหว่างเราทั้งคู่อย่างไรละ"

เคลล์วิ่งเข้าไปในกระเป๋าสีเสื้อ ครั้งแรกที่มาพบราชาแห่งอังกฤษ เขานำเหรียญมาให้พระองค์ดูเพื่อเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าตนเป็นใครมาจากไหน เรื่องราวของลอนดอนอันย้อมเป็นสิ่งที่รับรู้กันในหมู่ราชาและบอกต่อแก่ทายาทจากรุ่นสู่รุ่น ทว่านักเดินทางไม่ได้มาเยือนที่นี่หลายปีแล้ว พระเจ้าจอร์จในตอนนั้นหรีตามองเด็กชายตัวน้อยขณะยื่นมือออกมาเคลล์วางเหรียญลงบนฝ่ามือของพระองค์ มันเป็นเหรียญลินธรรมาดูคล้ายกับเหรียญซิลลิงเกา* เพียงมีสัญลักษณ์รูปดาวแทนใบหน้าของราชวงศ์ ราชากำเหรียญนั้นไว้และยกขึ้นจ่อที่จมูกเพื่อสูดกลิ่น จากนั้นก็ระบายยิ้มพลางเก็บเหรียญใส่เสื้อคลุมแล้วเชิญเคลล์เข้าไปข้างใน

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่เคลล์มาเยือนราชาก็จะยื่นกรานว่าเวทมนตร์จางหายไปจากเหรียญแล้วให้เขาเอาเหรียญใหม่มาแลกและต้องเป็นเหรียญที่ยังอุ่นจากกระเป๋าราชด้วย เมื่อใดก็ตามที่เคลล์บอกว่ามันเป็นสิ่งต้องห้าม (ซึ่งมันเป็นจริงๆ) ราชามักยืนยันว่ามันจะเป็นความลับเล็กๆ ระหว่างพวกเขาทุกครั้งไป ส่วนเคลล์ก็จะถอนหายใจขณะล้วงโลหะชิ้นเล็กสุดใหม่ออกมาจากเสื้อคลุม

คราวนี้เขาหยิบเหรียญลินธรรมาเก่าจากฝ่ามือของราชาแล้ววางอันใหม่ลงไป จากนั้นก็ถือนิ้วเหี่ยวของพระเจ้าจอร์จให้กำมันไว้

"ใช่...ใช่แล้ว" ราชาผู้ปวยไข้ร้องด้วยความยินดีเมื่อรู้สึกถึงเหรียญในมือ

"รักษาพระวรกายด้วย" เคลล์พูดขณะหันหลังจากไป

"ใช่...ใช่แล้ว" ราชาพูด สติเลื่อนวางจนไม่รู้ถึงโลกภายนอกและแขกผู้มาเยือนอีกต่อไป

ที่มุมห้องมีผ้าม่านห้อยอยู่ เคลล์ดึงวิสดูหนาหนักผืนนั้นไปด้านข้างเผยให้เห็นร่องรอยบนวอลล์เปเปอร์ที่มีลวดลาย รอยนั้นเป็นวงกลมเรียบง่ายที่มีเส้นผ่าครึ่งตรงกลาง มันถูกวาดด้วยเลือดเมื่อหนึ่งเดือนก่อน บนผนังอีกแห่งในห้องอีกห้องของพระราชวังอีกที่ก็มีสัญลักษณ์แบบเดียวกัน พวกมันทำหน้าที่เสมือนมือจับที่อยู่สองฟากของประตูบานเดียวกัน

เมื่อเลือดของเคลล์จับคู่กับสิ่งของ เขาจะสามารถเดินทางระหว่าง

* เหรียญซาปเฟียแบบเก่าของอังกฤษ มีมูลค่าหนึ่งในยี่สิบของปอนด์สเตอร์ลิงหรือสิบสองเพนนี

โลกได้ไม่จำเป็นต้องระบุสถานที่เพราะเขากำลังอยู่ตรงไหนก็จะไปโผล่ตรงนั้น แต่การสร้างประติมากรรมในโลกต้องทำสัญลักษณ์ที่เหมือนกันทุกประการไว้ทั้งสองฟากฝั่ง แล้วทำให้ใกล้เคียงยังไม่เพียงพอ เคลลีได้เรียนรู้เรื่องนี้ผ่านบทเรียนที่หนักหนามาแล้ว

สัญลักษณ์บนผนังยังชัดเจนเหมือนตอนที่มาเยือนครั้งล่าสุด เส้นขอบเลื่อนไปเพียงเล็กน้อย แต่นั่นไม่สำคัญถึงอย่างไรเขาก็ต้องทำให้ม่ออยู่ดี

เขาม้วนแขนเสื้อและปลดมิดที่คาดไว้บนท่อนแขนด้านในออกมา มิดเล่มนี้เป็นของงดงามเป็นงานศิลปะที่ทำจากเงินตั้งแต่ปลายจนถึงด้าม ทั้งยังสลักอักษรย่อ ค. และ ล. ไว้ด้วย

นี่เป็นของที่ระลึกเพียงหนึ่งเดียวจากอีกชีวิตหนึ่ง

ชีวิตที่เขาไม่รู้จักหรืออย่างน้อยก็จำไม่ได้

เคลลีจ่อคมมีดเข้ากับท่อนแขน วันนี้เขากัดไปแล้วหนึ่งรอยสำหรับสร้างประติมากรรมเขามาไกลถึงที่นี่และตอนนี้เขากำลังกรีดรอยที่สอง เลือดสีทับทิมเข้มข้นเอ่อซึมขึ้นมา เขาสอดมีดเข้าช่องแล้วเอานิ้วแตะแผล จากนั้นวาดวงกลมกับเส้นผ่ากลางบนผนังอีกครั้ง เคลลีดึงแขนเสื้อลงมาปิดบาดแผลไว้คอยรักษารอยกรีดทั้งหมดเมื่อกลับถึงบ้านแล้ว เขาหันกลับไปมองราชาผู้ยังคงพูดพิมพ์เป็นครั้งสุดท้ายก่อนกดฝ่ามือแนบสัญลักษณ์บนผนัง

เสียงเวทมนตร์กำลังทำงาน

"แอส ทาสเซน" เขาพูด ย้าย

กระดาศที่มีลวดลายแปรเปลี่ยนเป็นพลั่วไหวและอ่อนนุ่ม พวกมันลั่นหลักทางกายได้สัมผัสของเขา เคลลีก้าวไปข้างหน้าแล้วเดินทะลุผ่านไป

II

เพียงหนึ่งย่างก้าวพระราชวังวินด์เซอร์ที่หม่นหมองได้กลายเป็นพระราชวังเซนต์เจมส์ที่โอ่อ่า ห้องนำอดีตอัดเหมือนห้องซังเปลี่ยนเป็นห้องประดับภาพแขวนผนังสดใสกับเครื่องเงินวาววับ เสียงพิมพ์ของราชาผู้ไร้สติถูกแทนที่ด้วยความเจียบอันหนักอึ้งจากชายผู้นั่งที่หัวโต๊ะหรูหราอีกฝ่ายจับแก้วไวน์ไว้นั่นดูท่าจะอารมณ์เสียสุดขีด

"เธอมาสาย" เจ้าชายผู้สำเร็จราชการตั้งข้อสังเกต

"ขออภัยครับ" เคลล์พูดพร้อมโค้งตัวลงเพียงเล็กน้อย "กระหม่อมติดธุระ"

เจ้าชายผู้สำเร็จราชการวางแก้วลง "เราคิดว่าเราคือธุระของเธอเสียอีก มาสเตอร์เคลล์"

เคลล์ยืดตัวตรง "ฝ่าบาท คำสั่งของกระหม่อมระบุให้ไปพบราชาก่อน"

"เราหวังว่าเธอคงไม่ได้ตามใจพระองค์มากนัก" เจ้าชายผู้สำเร็จราชการว่า พระนามของพระองค์คือจอร์จเช่นกัน (เคลล์พบว่าธรรมเนียมของลอนดอนเทาที่ให้ลูกชายใช้ชื่อตามพ่อนั้นสุดแสนจะซ้ำซ้อนและสับสน) พระองค์บอกมืออย่างไม่ใส่ใจ "นั่นจะทำให้พระองค์ตื่นเต้นจนเกินไป"

"แล้วไม่ดีหรอกหรือ" เคลล์ถาม

"สำหรับพระองค์นะใช่ เพราะหลังจากนั้นพระองค์จะคลั่งขึ้นไปเดินรำบนโต๊ะแล้วพูดถึงเวทมนตร์กับลอนดอนอื่น คราวนี้เธอเล่นกลอะไรกับพระองค์อีกล่ะ ทำให้พระองค์คิดว่าบินได้รึ"

เคลล์เคยทำพลาดเช่นนั้นแค่หนึ่งเดียว เขารู้ในการเยือนครั้งถัดมาว่า ราชานั่งอังกฤษเกือบเดินออกไปนอกหน้าต่างจากชั้นสาม "กระหม่อมขอรับรองว่าไม่มีพฤติกรรมที่ชั่วช้าใดๆ ทั้งสิ้น"

เจ้าชายจอร์จบีบสันจมูก "พระองค์ไม่อาจเก็บความลับได้แล้ว นี่คือสาเหตุที่เราต้องให้พระองค์อยู่แต่ในห้องแบบนั้น"

"ทรงหมายถึงขังไว้กระมัง"

เจ้าชายจอร์จลูบมือไปตามขอบของโต๊ะ "พระราชวังวินด์เซอร์เป็นสถานที่พักพิงอันทรงเกียรติที่สุดแล้ว"

คุกที่มีเกียรติก็ยังเป็นคุกอยู่ดี เคลล์คิดพลางหยิบสารฉบับที่สองจากกระเป๋าเสื้อคลุม "สารถึงพระองค์"

เจ้าชายจึงใจปล่อยให้เคลล์ยื่นรอกขณะพระองค์อ่านข้อความ (พระองค์ไม่เคยบอกว่ามันมีกลิ่นเหมือนดอกไม้เลยสักครั้ง) เขายังปล่อยให้รอกพระองค์หยิบคำตอบที่เขียนค้างไว้จากกระเป๋าด้านในเสื้อคลุมมาเขียนต่อจนจบ เห็นได้ชัดว่ากำลังถ่วงเวลาเพื่อยั่วโมโห แต่เคลล์ไม่ได้ใส่ใจ เขามัวยุ่งอยู่กับการเคาะนิ้วลงบนขอบโต๊ะหุ้มทอง และทุกครั้งที่เคาะไล่จากนิ้วก้อยมาถึงนิ้วชี้ เทียนในห้องก็จะดับลงหนึ่งเล่ม

"ต้องเป็นเพราะลมแน่ๆ" เขาพูดเรื่อยเปื่อยขณะที่เจ้าชายผู้สำเร็จราชการ จีบปากกาขนนกแน่นขึ้น กระทั่งพระองค์เขียนสารจนแล้วเสร็จ ปากกาที่ใช้ ก็หักไปถึงสองด้าม อารมณ์เองก็ขุ่นมัวถึงขีดสุด ผิดกับเคลล์ที่พบว่าตัวเอง อารมณ์ดีขึ้นไม่น้อย

เขายื่นมือออกไปรับสาร แต่เจ้าชายผู้สำเร็จราชการไม่ยอมมอบมัน ให้เขา พระองค์เพียงดันตัวลุกจากเก้าอี้ "นั่งจนเมื่อยแล้วไปเดินด้วยกัน หน่อยสิ"

เคลล์ไม่เห็นด้วยกับความคิดนั้น แต่เพราะไม่อาจจากไปมือเปล่าจึง ได้แต่ยอมทำตาม ก่อนหน้านั้นยังไม่ลืมเก็บปากกาขนนกด้ามสุดท้ายที่ยัง ไม่หักของเจ้าชายมาจากโต๊ะด้วย

"เธอจะกลับเลยหรือไม่" เจ้าชายถามขณะเดินนำเคลล์ไปตามโถง จนถึงประตูที่โผล่มาจากหลังม่านครึ่งบาน

"คงเร็วๆ นี้" เคลล์ตอบพลางทิ้งระยะห่างประมาณหนึ่งก้าว ทหารองครักษ์ สองนายมาสมทบกับพวกเขาในโถงแล้วเดินตามหลังเหมือนเงา เมื่อรู้สึก ได้ว่าดวงตาของพวกนั้นจับจ้องตนอยู่ เคลล์ก็เกิดสงสัยว่าทหารพวกนี้รู้จักแขก ผู้มาเยือนมากน้อยแค่ไหน เหล่าราชวงศ์ย่อมรู้กันดีอยู่แล้วแต่ผู้ใต้บังคับบัญชา จะรู้ด้วยหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเจ้านาย

"เรานี้ก็ว่าเธอมีฐานะแค่กับเราเสียอีก" เจ้าชายว่า

"กระหม่อมขึ้นขอบเมืองของพระองค์" เคลล์ตอบเสียงเรียบเรื่อย "และ งานที่กระหม่อมทำก็สูบล้างไปไม่น้อยเลยว่าจะไปเดินสูดอากาศสักหน่อย แล้วค่อยกลับ"

ริมฝีปากของเจ้าชายเริ่มเป็นเส้นบางดูมึนทึบ "เรากลัวว่าอากาศ ในเมืองนี้จะไม่บริสุทธิ์เท่าย่านชนบท เธอเรียกพวกเรว่าอะไรนะ... ลอนดอนเทาใช่ไหม ช่างเป็นชื่อที่เหมาะสมกับสภาพที่เป็นอยู่จริงๆ อยู่ทาน อาหารเย็นด้วยกันก่อนสิ" เกือบทุกประโยคของเจ้าชายจบลงไม่ต่างจาก คำสั่งแม้แต่คำถามก็ไม่เว้น ไร้ยางอายก็เป็นเช่นนี้ เคลล์คิดว่าน่าจะเป็นผล มาจากการที่ไม่เคยถูกใครปฏิบัติมาก่อน

"น่าจะสุภาพกว่าออกไปข้างนอกนะ" เจ้าชายรุดต่อ "ให้เราช่วย ผ่อนคลายเธอด้วยไวน์และบทสนทนาเถอะ"

ดูเหมือนเป็นข้อเสนอที่แสนจะเอาใจใส่ แต่เจ้าชายผู้สำเร็จราชการไม่เคยทำสิ่งใดโดยไม่หวังผล

"กระหม่อมอยู่ไม่ได้จริงๆ" เคลล์พูด

"อย่าปฏิเสธเลย โตะก็จัดเตรียมไว้แล้ว"

แล้วใครจะมาร่วมโตะบ้างล่ะ เคลล์คิดในใจ เจ้าชายต้องการอะไรกันแน่ คิดจะเอาเขาไปทอดคนอื่นหรือ เคลล์มักสงสัยอยู่เรื่อยว่าพระองค์อาจอยากทำอะไรทำนองนั้น เหตุผลก็ไม่มีอะไรมาก จอร์จคนลูกแคร์รู้สึกว่าการเก็บความลับนั้นยุ่งยากและซับซ้อนการทำตัวเด่นดังมากกว่า ถึงเจ้าชายผู้นี้จะมีชื่อเสียงมากมาย แต่พระองค์ก็ไม่ใช่นักโง่ และมีเพียงคนโง่เท่านั้นที่จะเปิดโอกาสให้คนอื่นอย่างเคลล์ได้เป็นจุดเด่น ลอนดอนเทาห่าหายจากเวทมนตร์มานานมากแล้ว เคลล์ไม่อยากเป็นคนกระตุ้นให้พวกเขานึกถึงมันขึ้นมาอีก

"นับเป็นพระเมตตาอย่างยิ่งฝ่าบาท แต่กระหม่อมอยากจากไปเสียจริงๆ มากกว่าทำตัวโดดเด่น" เคลล์เอียงศีรษะให้ผมสีน้ำตาลแดงที่ปรกตาอยู่ เคลื่อนออกไป นอกจากจะเผยให้เห็นตาซ้ายสีฟ้ากระจ่างแล้วยังเผยตาขาวสีดำสนิทอีก สีดำของมันแผ่ยาวจากขอบตาด้านล่างหนึ่งจรดขอบตาอีกด้าน ถมทับตาขาวและม่านตาจนมืดมิด ดวงตาข้างนี้ของเขาคิดจากมนุษย์โดยสิ้นเชิง มันคือเวทมนตร์บริสุทธิ์ คือสัญลักษณ์ของผู้พิเศษโดยสายเลือด สัญลักษณ์ของอันตารี

เคลล์เพ็ดเพลินกับสิ่งที่ปรากฏในดวงตาของเจ้าชายเมื่ออีกฝ่ายพยายามจะสบตากับเขา ในนั้นแฝงไปด้วยความระแวงระวัง อึดอัด...และหวาดกลัว

"ฝ่าบาท พระองค์รู้หรือไม่ว่าเหตุใดโลกของเราจึงแยกขาดจากกัน" เขาไม่รอให้เจ้าชายตอบ "สาเหตุก็เพื่อให้โลกของพระองค์ปลอดภัย พระองค์คงทราบดีว่าเคยมีช่วงหนึ่งเมื่อนานมาแล้วที่โลกทั้งหลายยังเป็นหนึ่งเดียว มีประตูเชื่อมระหว่างโลกของพระองค์กับโลกของกระหม่อมหรือกระทั่งเชื่อมต่อกับโลกอื่นๆ ขอแค่มีพลังแม้เพียงเสี้ยวก็อาจเดินทางไปมาหาสู่กันได้ เวทมนตร์เองก็เช่นกัน แต่เรื่องสำคัญเกี่ยวกับเวทมนตร์ก็คือ..." เคลล์พูดต่อ "มันเล่นงานคนที่มีความมุ่งมั่นแต่จิตอ่อนและมีโลกใบหนึ่ง

ที่หยุดยั้งตัวเองไม่ได้ ผู้คนที่นั่นรับเวทมนตร์ไปใช้และเวทมนตร์ก็ใช้พวกเขาจนกระทั่งเวทมนตร์กลืนกินร่างกาย ความคิด ไปจนถึงจิตวิญญาณของพวกเขาในที่สุด"

"ลอนดอนดำ" เจ้าชายผู้สำเร็จราชการเอ่ยเสียงแผ่ว

เคลล์พยักหน้า เขาไม่ได้เป็นคนมอบสีแก่เมืองแห่งนั้น ทุกคน...อย่างน้อยก็ทุกคนในลอนดอนแดงและขาวรวมถึงไม่กี่คนในลอนดอนเทาที่รู้เรื่องเวทมนตร์ พวกเขาต่างเคยได้ยินตำนานของลอนดอนดำทั้งสิ้น มันเป็นเหมือนนิทานก่อนนอน เป็นเทพนิยาย เป็นคำเตือนเกี่ยวกับเรื่องราวของเมือง... และโลก...ที่ไม่มีอยู่แล้ว

"พระองค์หรือไม่ว่าอะไรคือสิ่งที่ลอนดอนดำกับลอนดอนของพระองค์มีเหมือนกัน" ดวงตาของเจ้าชายผู้สำเร็จราชการหรี่ลงแต่ไม่ได้พูดชัด "การขาดความยับยั้งชั่งใจ" เคลล์ว่า "ทั้งคู่ต่างกระหายอำนาจ สาเหตุเดียวที่ลอนดอนของพระองค์ยังอยู่ได้เพราะถูกตัดขาดจากที่อื่น เพราะเรียนรู้ที่จะลืมพระองค์ไม่ยอมให้มันจำได้ขึ้นมาหรอก" สิ่งที่เคลล์ไม่ได้พูดคือลอนดอนดำมีเวทมนตร์เปี่ยมล้นอยู่ในสายเลือด ในขณะที่ลอนดอนเทาแทบจะไม่มีอยู่เลย เขาแค่อยากเน้นย้ำประเด็นที่ต้องการและดูท่าทีน่าจะสำเร็จด้วยดี คราวนี้เมื่อเขายื่นมือออกไปปรับสาร เจ้าชายก็ไม่ปฏิเสธหรือขัดขึ้นอีกแล้ว เคลล์สอดกระดาะหนึ่งลงกระเป๋าสอดคล้องรวมกับปากกาขนนกที่เขาเฝ้ามองมา

"ขอบคุณสำหรับการต้อนรับเช่นเคย" เคลล์พูดพลางโค้งเต็มพิธีการ

เจ้าชายผู้สำเร็จราชการดีดนิ้วเรียกทหาร "ส่งมาสเตอร์เคลล์ไปยังที่ที่เขาต้องการ" จากนั้นก็หันหลังจากไปโดยไม่พูดอะไรอีก

ทหารนายนั้นพาเคลล์มาส่งถึงริมสวนสาธารณะ พระราชวังเซนต์เจมส์ตั้งตระหง่านอยู่ด้านหลัง ลอนดอนเทาแผ่กว้างอยู่ด้านหน้า เคลล์สูดหายใจลึกจนได้กลิ่นควันในอากาศ แม้จะอยากกลับบ้านเต็มแก่แต่เขายังมีธุระบางอย่างต้องไปทำ หลังจากรับมือกับอาการป่วยของราชาและท่าทีของเจ้าชายแล้ว เคลล์นี่ก็อยากจะได้มอะไรสักหน่อย เขาปิดฝืนจากแขนเสื้อ ขยับคอปกให้ตรง จากนั้นออกเดินไปยังใจกลางเมือง

เท้าพาเขาเดินผ่านสวนสาธารณะเซนต์เจมส์ตามทางดินข้างแม่น้ำ ดวงอาทิตย์ก็ใกล้ลับแล้วแม้อากาศไม่บริสุทธิ์แต่ก็ชวนให้สดชื่น สายลม

ฤดูใบไม้ร่วงพัดชายเสื้อคลุมสีดำของเขาให้กระพือไหว เคลล์เดินไปถึงสะพานไม้ที่ทอดข้ามแม่น้ำ รองเท้าบูตของเขาส่งเสียงกระทบเบาๆ ขณะเดินเข้าไป เคลล์หยุดอยู่ที่ส่วนสูงสุดของสะพาน ด้านหลังเป็นพระราชวังบัคกิงแฮมที่สว่างไสวด้วยแสงตะเกียง ด้านหน้าเป็นแม่น้ำเทมส์ที่ทอดยาวคลื่นน้ำซัดเบาๆ อยู่ใต้แผ่นไม้ เขาทำศอกลงบนราวสะพานแล้วจ้องลงไป เมื่อนิวทั้งห้าองเข้าหากันอย่างไม่จริงจังนักกระแสน้ำเบื้องล่างก็หยุดไหลทันใด ผิวหน้านิ่งสนิทและราบเรียบราวกับผิวกระจก

เขาพิจารณาเงาสะท้อนของตัวเอง

'นายไม่ได้หล่อขนาดนั้นหรอก' ไรย์พูดเช่นนี้ทุกครั้งที่เห็นเคลล์ส่องกระจก

'แต่ฉันมองตัวเองเท่าไรก็ไม่เบื่อ' เคลล์ก็จะตอบกลับไปเช่นนั้น แม้ความจริงแล้วเขาจะไม่เคยมองรูปร่างหน้าตาของตัวเองเลย จะอย่างไรก็ไม่ได้มองทุกส่วน เขามองแค่ตาเท่านั้น ซ้ำยังเป็นตาข้างขวาด้วย ต่อให้อยู่ในลอนดอนแดงที่เวทมนตร์เฟื่องฟู ดวงตาข้างนี้ก็ยังไม่ทำให้เขาแตกต่างจากคนอื่น มันทำให้เขาเป็นคนนอกอยู่เสมอ

เสียงหัวเราะไล่กังวานแว่วมาจากทางขวามือ ตามด้วยเสียงคำรามและเสียงอื่นๆ ที่ฟังไม่ชัดนัก ตอนนั้นเองที่มือของเคลล์คลายออก สายน้ำด้านล่างเริ่มไหลต่ออีกครั้ง เขาเดินต่อจนกระทั่งสวนเปิดทางให้ท้องถนนในลอนดอน ตามด้วยเวสต์มินสเตอร์แอบบีย์* ที่สูงตระหง่าน เคลล์ชอบแอบบีย์แห่งนี้ และเขาก็พยักหน้าให้มันหนึ่งทีราวกับทักทายเพื่อนเก่า แม้เมืองแห่งนี้จะเต็มไปด้วยชี้อั้ว ฝุ่นผง ความแออัด และความยากไร้ แต่มันก็มีบางอย่าง ที่ลอนดอนแดงไม่มี นั่นคือภูมิทัศน์ที่ท้าทายต่อการเปลี่ยนแปลง การยกย่องสิ่งที่ยั่งยืน และความพยายามที่ต้องใช้เพื่อทำสองอย่างที่ว่านั้น

ต้องใช้เวลาที่ปีในการสร้างแอบบีย์แห่งนี้แล้วมันจะยั่งยืนไปอีกสักกี่ปี ความชื่นชอบในลอนดอนแดงเปลี่ยนบ่อยพอๆ กับฤดูกาล อาคารมากมายไหลมาแล้วหายไปพร้อมกับมัน จากนั้นก็ไหลมาอีกครั้งในสภาพที่ต่างออกไป ลื่นเชิง เวทมนตร์ทำให้ชีวิตง่าย เคลล์อดคิดไม่ได้ว่าบางครั้งก็ง่ายเกินไป

* อารามหรือคอนแวนต์ในนิกายโรมันคาทอลิก อยู่ภายใต้การปกครองของอธิการอารามหรืออธิการินีอาราม

คืนหนึ่งตอนเคลลี่อยู่ที่บ้าน เขาถึงขั้นรู้สึกเหมือนตัวเองเข้านอนในสถานที่แห่งหนึ่งแล้วตื่นมาในสถานที่อีกแห่งทีเดียว

ผิดกับที่นี้ เวสต์มินสเตอร์แอบบีย์จะยังอยู่และรอทักทายเขาเสมอ

เขาเดินผ่านโครงสร้างหินสูงตระหง่าน ผ่านถนนสายแล้วสายเล่าที่คลาคล่ำไปด้วยรถม้า จากนั้นเดินไปตามถนนเล็กแคบสายหนึ่ง ลัดเลาะริมสวนแอบบีย์ซึ่งหอมล้อมด้วยกำแพงหินตะไคร่ ถนนสายนั้นแคบลงเรื่อย ๆ จนกระทั่งสิ้นสุดลงหน้าร้านเหล้าแห่งหนึ่ง

เคลลี่หยุดเท้าแล้วถอดเสื้อคลุมออก กลับมันจากขวาไปซ้ายอีกครั้ง เปลี่ยนเสื้อสีดำติดกระดุมเงินให้ดูเรียบและเหมาะกับการเดินถนนมากขึ้น มันกลายเป็นเสื้อแจ็กเก็ตสีน้ำตาลคอปกสูงตรงชายรุ่มและมีรอยขาดที่ข้อศอก เขาเตะกระเป๋าแจ็กเก็ต เมื่อแน่ใจว่าพร้อมแล้วจึงเดินเข้าไปข้างใน

III

เพียงหินขว้างเป็นร้านเหล้าขนาดเล็กหน้าตาประหลาดแห่งหนึ่ง

ผนังเก่าทรุดโทรม พื้นละอะเปราะเปื้อน เคลลี่รู้ดีแก่ใจว่าเจ้าของร้านที่ชื่อบาร์รอนมักผสมน้ำในเครื่องดื่ม แต่เขาก็ยังกลับมาที่นี่เรื่อย ๆ

สถานที่แห่งนี้ทำให้เขาทิ้ง เพราะถึงสภาพจะสกปรกและมีลูกค้าที่สกปรกยิ่งกว่า แต่ความจริงคือร้านเพียงหินขว้างจะอยู่ตรงนี้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นความบังเอิญหรือจงใจก็ตามที่ แน่นอนว่าชื่อย่อมเปลี่ยนไปไม่ต่างจากเครื่องดื่มที่วางขาย แต่พื้นที่ตรงนี้ทั้งในลอนดอนเทา แดง และขาวล้วนมีร้านเหล้าตั้งอยู่ มันไม่ใช่แหล่งพลังในตัวเองอย่างแม่น้ำเทมส์ สโตนเฮนจ์ หรือแหล่งเวทมนตร์อีกนับโหลที่คนไม่ค่อยรู้จัก แต่มันเป็นบางอย่างที่เรียกได้ว่าปรากฏการณ์ เป็นจุดคงที่แห่งหนึ่ง

เนื่องจากเคลลี่ดำเนินกิจการงานของเขาในร้านเหล้าแห่งนี้ (ไม่ว่าป้ายหน้าร้านจะเป็นชื่อเพียงหินขว้าง อาทิตยอัสดง หรือกระดุกใหม่) ตัวเคลลี่จึงกลายเป็นจุดคงที่ไปด้วย

น้อยคนนักจะชอบการเปรี้ยวเปรย บางทีฮอลล์แลนด์อาจจะชอบ

ถ้าคนอย่างเขารู้จักชอบอะไรเสียบ้าง

แต่ช่วงเวลานั้นแหละ ร้านเหล้าแห่งนี้เป็นสถานที่เหมาะกับการทำธุรกิจ ผู้เชื่อในเวทมนตร์ซึ่งหาได้ยากยิ่งในลอนดอนเทาเป็นกลุ่มคนพิลึกที่ยึดติดกับแนวคิดเรื่องเวทมนตร์ พวกเขาอาจได้ยินเสียงกระซิบหรือได้กลิ่นของมันจึงมักมาที่นี้ราวกับถูกดึงดูดด้วยสัมผัสของความแปลกใหม่และสิ่งที่ไม่ธรรมดา เคลล์เองก็ถูกดึงดูดให้มาที่นี้เช่นกัน จะต่างก็ตรงที่เขารู้ว่าอะไรดึงดูดให้คนเหล่านั้นเข้ามา

แน่นอนว่าลูกค้าผู้ฝึกฝนเวทมนตร์ของร้านเพียงหินขว้างไม่ได้ถูกดึงดูดจากพลังอ่อนจางที่อยู่ลึกลงไปในกระดูกหรือความหวังที่จะพบเจอสิ่งแปลกใหม่และไม่ธรรมดาเท่านั้น พวกเขายังถูกเคลล์ดึงดูดให้มาที่นี้ด้วยหรืออย่างน้อยก็จากข่าวลือเกี่ยวกับเขา คำพูดปากต่อปากมีเวทมนตร์ด้วยตัวของมันเอง และในร้านเหล้าเพียงหินขว้างแห่งนี้ คำว่า 'ผู้วิเศษ' ก็อาจผ่านปากคนบ่อยพอๆ กับเบียร์เอล* ที่เจือจาง

เขาพิจารณาของเหลวสีอำพันในแก้วของตัวเอง

"สวัสดียามค่ำ เคลล์" บาร์รอนพูดขณะแวะเดิมเครื่องดื่มให้เขา

"สวัสดียามค่ำ บาร์รอน" เคลล์ตอบกลับ

บทสนทนาระหว่างพวกเขามักมีแค่นี้

เจ้าของร้านเพียงหินขว้างมีรูปร่างเหมือนกำแพงอิฐ หากกำแพงอิฐไว้คราได้ละก็นะ ตัวของเขาทั้งสูงและกว้าง ทั้งยังนิ่งจนน่าประหลาดใจ เห็นได้ชัดว่าบาร์รอนต้องเคยเห็นเรื่องประหลาดมามาก แต่ดูเหมือนไม่มีอะไรบกวนจิตใจเขาได้เลย

หรือหากมีเขาก็คงรู้วิธีเก็บมันไว้ในใจ

นาฬิกาบนผนังหลังเคาน์เตอร์ตีเจ็ดครั้ง เคลล์ดึงของชิ้นหนึ่งออกมาจากเสื้อแจ็กเก็ตสีน้ำตาลที่สวมอยู่ มันคือกล่องไม้ที่มีขนาดประมาณฝ่ามือ ฝากล่องถูกเกี่ยวปิดไว้ด้วยตะขอโลหะเรียบง่าย เมื่อเขาปลดตะขอแล้วเลื่อนฝาด้วยนิ้วโป้งกล่องนี้ก็กางออกเป็นเกมกระดานที่มีห้าช่อง แต่ละช่องมีธาตุอยู่หนึ่งธาตุ

* เบียร์หรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่หมักจากมอลต์หรือข้าวบาร์เลย์ มีสีเข้มและรสชาติแรง นิยมทำไว้ดื่มเองที่บ้านหรือในโรงเบียร์ขนาดเล็ก

ช่องแรกมีดินหนึ่งก้อน

ช่องที่สองมีน้ำประมาณหนึ่งช้อน

ช่องที่สามมีปลอกนิ้วใส่ทรายที่ใช้แทนอากาศ

ช่องที่สี่มีน้ำมันหนึ่งหยดที่ติดไฟได้ง่ายมาก

และช่องที่ห้าซึ่งเป็นช่องสุดท้ายมีกระดูกชิ้นเล็กวางอยู่

ในโลกของเคลล์นอกจากกล่องและของในกล่องจะถือเป็นของเล่นชนิดหนึ่งแล้ว มันยังเป็นบททดสอบที่ช่วยให้เด็กค้นพบว่าธาตุชนิดใดดึงดูดพวกเขาและพวกเขาดึงดูดธาตุชนิดใด เด็กส่วนใหญ่มักเล่นจนเบื่อเกมนี้อันอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็หันไปฝึกเวทมนตร์หรือเปลี่ยนไปเล่นเกมที่ใหญ่และซับซ้อนกว่าเพื่อลับฝีมือให้กล้าแกร่ง ความนิยมและข้อจำกัดของมันทำให้ชุดห้าธาตุนี้เป็นสิ่งที่พบเจอได้เกือบทุกครัวเรือนในลอนดอนแดง ทั้งยังเป็นไปได้มากกว่าอาจแพร่หลายในหมู่บ้านนอกเมือง (แต่เคลล์ไม่แน่ใจในเรื่องนี้นัก) ทว่าในเมืองไร้เวทมนตร์กลับหาของเล่นชนิดนี้ได้ยากอย่างแท้จริง และเคลล์ก็แน่ใจว่าลูกค้าของเขาจะต้องไม่ผิดหวัง อย่างไรก็ตามเสียชายผู้นี้ก็เป็นนักสะสมคนหนึ่ง

ในลอนดอนเทามีคนแค่สองประเภทที่เคยมาหาเคลล์

นักสะสมกับผู้ศรัทธา

นักสะสมเป็นคนที่ซื้อเพื่อและไม่สนใจในตัวเวทมนตร์นัก พวกเขาไม่รู้จักความต่างระหว่างอักขระเขียวยากับคาถาผูกมัดด้วยซ้ำ ซึ่งเคลล์ชอบทำธุรกิจกับคนกลุ่มนี้มาก

ส่วนผู้ศรัทธาคอนข้างน่ารำคาญ คนพวกนี้คิดว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษจริงๆ จึงอยากซื้อข้าวของต่างๆ ไม่ใช่เพราะอยากครอบครองหรือนำไปตั้งอวด แต่เพราะอยากที่จะใช้มัน เคลล์ไม่ชอบพวกผู้ศรัทธาเอาเสียเลย ส่วนหนึ่งเพราะเขาพบว่าความทะเยอทะยานของคนเหล่านั้นช่างสูญเปล่า อีกส่วนเพราะการสนองความต้องการของพวกเขาให้ความรู้สึกใกล้เคียงกับการก่อกบฏมากเกินไป นี่คือการที่เคลล์อารมณ์บูดขึ้นมาทันควันเมื่อพบว่าชายหนุ่มที่หย่อนตัวนั่งลงด้านข้างไม่ใช่ลูกค้านักสะสมที่เขาเฝ้ารอ แต่เป็นผู้ศรัทธาแปลกหน้าคนหนึ่ง

"ที่นั่งว่างไหม" ผู้ศรัทธาถามแม้เจ้าตัวจะนั่งไปแล้วก็ตาม

"ไปให้พ้น" เคลล์บอกเสียงเรียบ

แต่ผู้ศรัทธายังไม่ยอมไป

เคลล์รู้ว่าชายผู้นั้นเป็นผู้ศรัทธา เขาดูผอมแห้งและเงอะงะ เลื้อยแจ็กเก็ตก็สั้นไม่พอดีตัว เมื่อแขนยาวๆ ยกขึ้นมาพาดบนเคาน์เตอร์เนื้อผ้าจึงร่นขึ้นจนเคลล์มองเห็นส่วนหนึ่งของรอยสัก มันคืออักขระอำนาจที่วาดไว้แบบไวกิ้งเพื่อตรึงเวทมนตร์ไว้กับร่างกาย

"เป็นความจริงหรือไม่" ผู้ศรัทธายังดิ่งต้นถามต่อ "ที่พวกเขาพูดกัน"

"ขึ้นอยู่กับว่าใครพูด" เคลล์บอกพลางปิดกล่อง เลื่อนฝา ตามด้วยเกี่ยวตะขอกลับเข้าที่ "และพูดว่าอะไร" เขาเคยรับมือกับเรื่องพวกนี้มากกว่าร้อยครั้ง เคลล์เหลือบตาสีฟ้ามองริมฝีปากที่เตรียมจะเอ่ยต่อของชายผู้นั้น หากอีกฝ่ายเป็นนักสะสมเคลล์อาจพอผ่อนปรนให้ได้บ้าง แต่ชายผู้นั้นกลับเดินลงน้ำโดยอ้างว่าคนว่ายน้ำเป็นย่อมไม่ต้องการแพ โยนโอกาสทิ้งไปเสียดีอๆ

"เรื่องที่ว่าคุณนำของมาให้ได้" ผู้ศรัทธาพูด ดวงตาของเขาจดมองไปที่หัวร้านเหล้า "ของจากที่อื่นนะ"

เคลล์จิบเครื่องดื่ม ผู้ศรัทธาจึงถือว่าความเงียบเป็นการยอมรับ

"ผมคิดว่าควรจะแนะนำตัวสักหน่อย" ชายผู้นั้นพูดต่อ "เอ็ดเวิร์ด อาร์คิบัลด์ ทัดเทิลที่สาม แต่เรียกผมว่าเนดก็ได้"

เคลล์เลิกคิ้ว ผู้ศรัทธาหนุ่มดูเหมือนรอให้เขาแนะนำตัวบ้าง แต่ในเมื่ออีกฝ่ายรู้อยู่แล้วว่าเขาเป็นใคร เคลล์จึงมองข้ามเรื่องมารยาทแล้วถามว่า "ต้องการอะไร"

เอ็ดเวิร์ด อาร์คิบัลด์ หรือเนด เอี้ยวตัวบนที่นั่งและโน้มเข้ามาอย่างมีลัทธิลึกลับใน "ผมอยากได้ดินสักหน่อย"

เคลล์เอียงแก้วไปทางประตู "ลองดูในสวนสิ"

ชายหนุ่มผื่นหัวเราะเสียงต่ำด้วยความอึดอัด เคลล์กระดกเครื่องดื่มจนหมด 'ดินสักหน่อย' นั้นดูเหมือนเป็นคำขอเล็กน้อยแต่ไม่ใช่เลย ผู้ศรัทธาส่วนใหญ่รู้ว่าโลกของตนแทบไม่เหลือเวทมนตร์แล้ว แต่หลายคนยังเชื่อว่าการได้ครอบครองสิ่งของจากโลกอื่นอาจช่วยให้เข้าถึงเวทมนตร์ได้

เคยมีช่วงเวลาที่มีความเข้าใจเช่นนั้นถูกต้อง ช่วงเวลาที่ประตูเปิดอ้า

ตามแหล่งต่างๆ และมีพลังไหลเวียนไปมาระหว่างโลก ใครก็ตามที่มีเวทมนตร์ในสายเลือดแม้เพียงน้อยย่อมสามารถใช้พลังผ่านสิ่งของจากโลกอื่นได้ ทั้งยังใช้มันเดินทางจากลอนดอนแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งได้ด้วย

แต่ช่วงเวลาเหล่านั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว

ไม่มีประตูดอกต่อไป มันถูกทำลายลงตั้งแต่เมื่อหลายร้อยปีก่อน หลังจากลอนดอนด่ำล่มสลายและพาส่นที่เหลือในโลกหายไปพร้อมกับมันก็เหลือทิ้งไว้เพียงเรื่องเล่าขานต่อกันมา ตอนนี้มีแค่อันตรายที่ทรงพลังพอจะสร้างประตูขึ้นมาใหม่ และมีเพียงพวกเขาที่เดินทางผ่านประตูเหล่านั้นได้ อันตรายหายากมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าไม่เคยมีใครรู้ว่าหายากขนาดไหน จนกระทั่งประตูถูกปิดและจำนวนของพวกเขาเริ่มลดลง แหล่งพลังของอันตรายยังคงเป็นปริศนา (มันไม่ได้สืบทอดทางสายเลือด) แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่มั่นใจได้ นั่นคือยิ่งโลกถูกตัดขาดจากกันนานเท่าไร อันตราก็ยิ่งปรากฏตัวน้อยลงเท่านั้น

ดูเหมือนเผ่าพันธุ์ที่ใกล้จะสูญหายในอีกไม่ช้านี้จะเหลือแค่เซลล์กับฮอลแลนด์แล้ว

"ว่าไง" เนดจัมถาม "คุณจะทำยังไงให้ผมได้ไหม"

ดวงตาของเคลล์มองไปยังรอยสักบนข้อมือของผู้คร่ำครวญ สิ่งที่ชาวลอนดอนเทาหลายคนดูคล้ายจะไม่เข้าใจคือความแข็งแกร่งของคาถาขึ้นอยู่กับผู้ใช้งาน แล้วคนผู้นี้แข็งแกร่งแค่ไหนกัน

เคลล์กระตุกยิ้มมุมปากขณะดันกลองเกมไปหาชายผู้นั้น "รู้ไหมว่านี่คืออะไร"

เนดยกเกมเด็กเล่นขึ้นมาอย่างระวังราวกับว่ามันอาจติดไฟได้ทุกเมื่อ (รูปหนึ่งเคลล์นึกอยากจุดไฟเผายุเหมือนกัน ยังดีที่ยังตัวเองไว้ทัน) เขาชยับกลองไปมาจนนิ้วเจอะตะขอ เกมกระดานพลันกางออกบนเคาน์เตอร์ธาตุต่างๆ ดูวาววับท่ามกลางแสงวูบไหวในร้านเหล้า

"เอาแบบนี้แล้วกัน" เคลล์ว่า "เลือกธาตุมาหนึ่งชนิดแล้วทำให้มันเคลื่อนที่จากช่อง...แน่นอนว่าห้ามแตะต้อง ถ้าทำได้ฉันจะทำยังไง"

คิ้วของเนดขมวดมุ่น เขาพิจารณาตัวเลือกอยู่พักหนึ่งจากนั้นชี้นิ้วไปที่นั่น "นั่น"

อย่างน้อยเขาก็ไม่โง่ถึงขนาดเลือกกระดุก เคลล์คิด ดิน น้ำ และลม คือธาตุที่สิ่งๆใดได้ง่ายสุด แม้แต่ใครๆที่ไม่เชี่ยวชาญธาตุใดเลยก็ยังปลุกเร้ามันได้ ส่วนไฟจะยากขึ้นมาหน่อย แต่กระดุกนับว่ายากสุด เหตุผลที่เป็นแบบนั้นก็เพราะผู้ที่สามารถเคลื่อนย้ายกระดุกย่อมเคลื่อนย้ายร่างกายได้ มันจึงเป็นเวทมนตร์ที่ทรงพลังแม้กระทั่งในลอนดอนแดง

เคลล์มองมือของเนตที่ยกค้างเหนือกระดานเกม เขาเริ่มกระซิบคุยกับน้ำด้วยภาษาที่อาจเป็นละตินหรือไม่ก็วัณนิม แต่ที่แน่ๆคือไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ถูกต้องตามมาตรฐาน ริมฝีปากของเคลล์ยกขึ้น ธาตุไม่มีภาษาของตัวเอง หรือพูดอีกอย่างคือพวกมันสื่อสารได้ทุกภาษา ตัวคำพูดสำคัญน้อยกว่าความมุ่งมั่นในใจผู้พูด สายสัมพันธ์จะช่วยสร้างมันขึ้นมาและพลังจะเอื้อให้เข้าถึงมัน พูดสั้นๆ ได้ว่าภาษาไม่ใช่ส่วนสำคัญ ทว่าเป็นความตั้งใจต่างหาก ผู้ศรัทธาจะสื่อสารกับน้ำด้วยภาษาอังกฤษธรรมดาก็ยังได้ (แม้จะไม่เกิดผลใดๆ ก็ตามที) แต่เขากลับยังพิมพ์ด้วยภาษาที่คิดขึ้นมาเอง ระหว่างนั้นก็ขยับมือตามเข็มนาฬิกาเหนือกระดานเล็กไปด้วย

เคลล์ถอนหายใจพลางเท้าข้อศอกกับเคาน์เตอร์จากนั้นเอียงใบหน้าซบบนฝ่ามือ ขณะที่เนตยังคงตื่นรนต่อ ใบหน้าแดงก่ำจากความพยายาม

หลังผ่านไปเนิ่นนานน้ำก็กระเพื่อมหนึ่งครั้ง (อาจเป็นเพราะเคลล์หายใจหรือเนตจับเคาน์เตอร์แน่นเกินไป) ก่อนจะนิ่งไม่ไหวติง

เนตจดจ้องที่กระดาน เส้นเลือดปูดขึ้นมาแล้ว เขากำมือแน่นเสียจนเคลล์ลอบก้มวลอยู่ครู่หนึ่งว่าเขาจะทุบกระดานเกมเล็กๆ นี้อย่างไร แต่เนตกลับทุบก้านลงข้างมันด้วยแรงที่ไม่เบานัก

"โอ้ เยี่ยมเลย" เคลล์ว่า

"เล่นตุกติกนี้" เนตคำราม

เคลล์ยกศีรษะขึ้นจากฝ่ามือ "จันเหรอ" เขาถามก่อนจะกระดิกนิ้วเล็กน้อย ก่อนจะเดินลอบหนีจากช่องของมันเป็นมาอยู่บนฝ่ามือเขาอย่างง่ายดาย "แน่ใจรึ" เขาเสริมเมื่อลมหอบเล็กพัดทรายให้ลอยวนอยู่รอบข้อมือ "อาจใช่ก็ได้" น้ำลอยขึ้นมาเป็นหยดเดียวกันแล้วเปลี่ยนเป็นน้ำแข็งบนฝ่ามือของเคลล์ "หรือบางทีอาจไม่ใช่..." เขาพูดต่อขณะที่น้ำมันติดไฟอยู่ในช่องของมัน "บางที..." เคลล์พูดระหว่างที่กระดุกลอยขึ้นกลางอากาศ "...นายอาจแค่

"ไม่มีพลังใดๆ เลย"

เนตอ้าปากค้างหลังเห็นว่าธาตุทั้งห้าพากันเดินระบำรอบนิ้วของเคลล์ ฝ่ายหลังได้ยินเสียงไรย์เอ็ดขึ้นมาในหัวว่า 'ซี้วอด' จากนั้นเขาก็ปล่อยให้ธาตุทั้งหมดหล่นลงไปอย่างง่ายดายไม่ต่างจากตอนสั่งให้นันลอยขึ้นมา ดินกับน้ำแข็งกระแทกช่องของตัวเองเสียงดัง เม็ดทรายไหลลงสู่ภาชนะอย่างไร้ลุ่มเสียง ส่วนเปลวไฟที่เต็นบนน้ำมันก็ดับมอดไปแล้ว มีเพียงกระดูกที่ยังอยู่ มันลอยค้างระหว่างพวกเขา เคลล์ที่กำลังพิจารณามันรู้สึกได้ถึงสายตาดิวระหายของผู้ศรัทธา

"ราคาเท่าไร" เนตถาม

"ไม่ขาย" เคลล์ตอบ จากนั้นก็แก้เป็น "ไม่ขายให้นาย"

เนตยื่นตัวลุกขึ้นจากม้านั่งและหันหลังเตรียมจากไป แต่เคลล์ยังไม่จบเรื่องกับเขา

"ถ้าฉันเอาดินมาให้นาย" เขาพูด "แล้วนายจะให้อะไรฉัน"

เขามองผู้ศรัทธาที่ชะงักตัวแข็ง ก่อนอีกฝ่ายจะตอบ "บอกราคาของคุณมาได้เลย"

"ราคาของฉันเหรอ" เคลล์ไม่ได้ลืกลอบเอาของจากโลกอื่นมาแลกเปลี่ยนเงิน เงินไม่ใช่ของคงที่ เขาจะเอาเงินซิลลิงไปทำอะไรในลอนดอนแดง เงินปอนด์ก็เหมือนกัน เขาไปเฝ้าเล่นยังง่ายกว่าพยายามไขมันซะอะไรสักอย่างในตรอกขาว เขาใช้เงินที่นี้ได้ก็จริงแต่จะใช้กับอะไรเล่า ไม่ละเกมที่เคลล์เล่นนั่นต่างออกไป "ฉันไม่ยากได้เงินของนาย" เขาพูด "ฉันอยากได้บางอย่างที่สำคัญ บางอย่างที่นายไม่ยากสูญเสีย"

เนตพยักหน้าเร็วๆ "ได้ รออยู่ที่นี้แล้วผมจะ..."

"ไม่ใช่คืนนี้" เคลล์ว่า

"งั้นเมื่อไร"

เคลล์ยกไหล่ "ภายในหนึ่งเดือน"

"คุณหวังให้ผมนั่งคอยอยู่ที่นี้จนเหรอ"

"ฉันไม่หวังให้นายทำอะไรทั้งนั้น" เคลล์พูดพร้อมยกไหล่ เขารู้ว่าทำแบบนี้มันโหดร้าย แต่ก็อยากรู้ว่าผู้ศรัทธาคนนี้จะยอมทุ่มเทมากแค่ไหน หากความมุ่งมั่นของอีกฝ่ายไม่สั่นคลอนและรออยู่ที่นี้จนถึงเดือนหน้าจริง

เคลลี่ก็ตัดสินใจว่าจะยอมนำดินมาให้สักถุง "ตอนนี้ไปได้แล้ว"

ปากของเนดอ้าแล้วหุบ สุดท้ายก็พินลมหายใจอย่างฉุนเฉียวแล้ว กระแทกเท้าเดินจากไป เขาเกือบชนเข้ากับชายร่างเล็กที่สวมแว่นตา ระหว่างทางออกจากร้านด้วย

เคลลี่คิดว่าเศษกระดูกที่ลอยอยู่มาใส่กล่อง พอดีกันกับที่ชายสวมแว่นเดินมายังม้านั่งที่เพิ่งจะว่างเปล่า

"เกิดอะไรขึ้นนะ" เขาถามขณะนั่งลง

"ไม่ต้องสนใจหรอก" เคลลี่บอก

"นั่นสำหรับผมใช่ไหม" ชายผู้นั้นถามพลางพยักพืดไปทางกล่องเกม

เคลลี่พยักหน้าตอบแล้วยืนยันให้นักสะสม ฝ่ายหลังรับมาเปิดอย่างเบามือ เคลลี่ปล่อยให้สุภาพบุรุษผู้นั้นลองขยับมันดู จากนั้นค่อยแสดงให้เห็นว่าใช้งานอย่างไร ดวงตาของนักสะสมเบิกกว้าง "เยี่ยมเลย เยี่ยมมาก"

เขาหยิบห่อผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋า มีเสียงดังตึงเมื่อเขาวางมันลงบนเคาน์เตอร์ เคลลี่ยื่นมือออกไปคลี่ห่อผ้าจนเจอกล่องสีเงินวาววับที่มีมือจับจิ๋วด้านข้าง

กล่องดนตรี เคลลี่ยิ้มกับตัวเอง

ในลอนดอนแดงก็มีดนตรีและกล่องดนตรีเช่นกัน แต่ส่วนใหญ่บรรเลงด้วยมนตราไม่ใช่พื้นเพอง และเคลลี่ก็ค่อนข้างกังขาในความพยายามที่ใช้ในการสร้างอุปกรณ์เล็กๆ นี้มีหลายอย่างในโลกเท่าที่เขื่องชำนาญเปื้อ แต่บางครั้งการไร้เวทมนตร์ก็สร้างอัจฉริยภาพ ตัวอย่างกล่องดนตรีนี้ก็ได้มันถูกออกแบบมาอย่างซับซ้อนทว่าสง่างาม มีชิ้นส่วนหลากหลาย มีความพยายามมากมายทั้งหมดนี้ก็เพื่อสร้างบทเพลงสั้นๆ เพียงหนึ่งเพลง

"อยากให้อธิบายเกี่ยวกับมันไหม" นักสะสมถาม

เคลลี่ส่ายหน้า "ไม่ต้อง" เขาพูดเสียงนุ่ม "ผมมีหลายอันแล้ว"

ตัวของชายผู้นั้นขมวดมุ่น "มันยังใช้ได้หรือไม่"

เคลลี่พยักหน้าแล้วเริ่มห่อผ้าเช็ดหน้าหุ้มของข้างในให้ปลอดภัย

"ไม่ลองฟังเสียงมันสักหน่อยละ"

เคลลี่อยากฟังแต่ไม่ใช่ในร้านเหล่าเล็กๆ โทรมๆ แห่งนี้ เขาไม่มีทางชาบซึ้งกับเสียงบรรเลงของมันได้แน่ นอกจากนี่ถึงเวลาที่เขากลับบ้านแล้วด้วย

เขาทั้งนักสะสมผู้ยังคงสนุกกับเกมเด็กเล่นไว้ที่เคาน์เตอร์ อีกฝ่ายดูตื่นตาตื่นใจเมื่อน้ำจากน้ำแข็งและเม็ดทรายไม่ไหลออกจากช่องแม้ว่ากล่องจะถูกเขย่า เคลล์ก็ก้าวออกไปสู่อัตติกาล มุ่งหน้าไปยังแม่น้ำเทมส์กลางฝั่งเสียงของเมืองรอบตัว มีทั้งเสียงรถม้าจากที่ใกล้ๆ และเสียงร้องลอยมาจากที่ไกลๆ บางเสียงเกิดจากความสุข บางเสียงเกิดจากความเจ็บปวด (แต่ยังเทียบไม่ได้กับเสียงร้องโหยหวนที่ตั้งไปทั่วลอนดอนขาว) ไม่นานเขาก็เห็นแม่น้ำสายสีดาในความมืด ระฆังโบสถ์จากที่ห่างไกลส่งเสียงดังแว่วแปลครั้งด้วยกัน

ได้เวลาไปแล้ว

เมื่อเดินมาถึงกำแพงอิฐของร้านค้าแห่งหนึ่งที่หันเข้าหาแม่น้ำ เขาก็หยุดยืนอยู่ในเงามืดแล้วถกแขนเสื้อขึ้น แขนเริ่มปวดจากบาดเจ็บแผลสองแผลแรกแต่เขายังคงชักมีดออกมากรีดแผลที่สาม จากนั้นใช้นิ้วแตะเลือดไปวาดบนกำแพง

เชือกเส้นหนึ่งที่เขาแขวนไว้รอบคอห้อยเหรียญลินสีดอยู่ มันดูคล้ายกับเหรียญที่พระเจ้าจอร์จส่งคืนมาให้เขาเมื่อบายนี้ เคลล์คิดว่ามันมาจกคลังที่เล็ดบนอิฐ

"อาละห์ กลับบ้านกันเถอะ" เขาพบว่าตัวเองชอบพูดกับเวทมนตร์ ไม่ใช่การออกคำสั่งแต่เป็นการพูดคุยทั่วไป ทุกคนรู้ว่าเวทมนตร์เป็นสิ่งมีชีวิต แต่สำหรับเคลล์แล้วมันเป็นมากกว่านั้น มันเป็นเหมือนเพื่อนเหมือนครอบครัว อย่างไรก็ตามก็เป็นส่วนหนึ่งในตัวเขา (ซ้ำยังเป็นส่วนที่ใหญ่มากเสียด้วย) และเขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเหมือนมันรู้ว่าเขากำลังพูดหรือรู้สึกอย่างไร ไม่ใช่แค่ตอนที่เขาเรียกหา แต่เหมือนรับรู้อยู่ตลอดเวลา ในทุกจังหวะการเต้นหัวใจในทุกลมหายใจเข้าออก

อย่างไรเขาก็คืออันตารี

และอันตารีสามารถพูดกับเลือด กับชีวิต กับเวทมนตร์มันคือธาตุแรกและธาตุสุดท้าย คือธาตุที่อยู่ในทุกอย่างแต่ไม่เป็นของอะไรสักอย่าง

เขารู้สึกถึงเวทมนตร์ที่วูบไหวใต้ฝ่ามือ กำแพงอิฐอุ่นขึ้นและเย็นลงไปพร้อมกัน เคลล์ก็ยกขณะรอดูว่าเวทมนตร์จะตอบรับโดยไม่ต้องร้องขอหรือไม่ แต่มันก็ยังจ้องรอให้เขาออกคำสั่ง เวทมนตร์ธาตุอาจพูดได้ทุกภาษา

ทว่าเวทมนตร์อันตาริซึ่งเป็นเวทมนตร์แท้จริงและเวทมนตร์เลือดนั้นพูดได้
ภาษาเดียว เคลล์เริ่มขยับนิ้วบนกำแพง

"แอส ทราวาร์ส" เขาพูด เดินทาง

คราวนี้เวทมนตร์รับฟังและทำตาม โลกพลันกระเพื่อมเป็นริ้วและเคลล์
ก็ก้าวไปข้างหน้าทะลุประตูเข้าสู่ความมืดมิด สลัดลอนดอนเทาทั้งไว้ด้านหลัง
เหมือนสลัดเสื้อคลุม

ครอชบา

A Darker Shade of Magic (Shades of Magic #1)

หายหน้าแห่งมนตร์อนธการ

V. E. SCHWAB เขียน

พลอย ใจนัส แปล

จำนวน 328 หน้า

ราคา 339 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2565

Shades of Magic: A Darker Shade of Magic

By V.E. Schwab

Copyright © 2015 by Victoria Schwab

Thai Edition published in 2022 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,

Armonk, New York, U.S.A.

All Rights Reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2960-2

ภาพประกอบ 茵萊登曼特 (Yin Lai Deng Man Te)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.enter-books.com

editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ประตูเชื่อมต่อระหว่างโลกคู่ขนานทั้งสี่ปิดตายลงด้วยเหตุผลบางอย่าง
นับแต่นั้นเป็นต้นมาไม่ว่าใครหรืออะไรก็ห้ามเดินทางข้ามโลกเป็นอันขาด

แต่เคลลี่เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้รับการยกเว้น
ทุกคนรู้จักเขาในฐานะนักส่งสารให้ผู้นำแต่ละโลก

หลายคนยำเกรงเขาในฐานะผู้ใช้เวทมนตร์จากเผ่าพันธุ์หายาก
แต่น้อยคนนักจะรู้ว่าเขาเป็นนักสะสมของต้องห้ามที่ขัดต่อกฎเหล็กอย่างร้ายแรง
ในการเดินทางแต่ละครั้งเคลลี่มักได้ของเล็กๆ น้อยๆ ติดมือกลับมาเสมอ
เขารู้ดีว่าควรเลิกหาเรื่องใส่ตัว แต่พอคิดจะหยุดก็สายเกินไปเสียแล้ว
งานอดิเรกสุดเลื่องได้ชักนำเวทมนตร์อันตรายมาสู่เมืองอันสงบสุขรุ่งเรือง
มหันตภัยดำมืดเริ่มแผ่ขยาย คืบคลาน และกลืนกินชีวิตผู้คนอย่างเงียบงัน
เคลลี่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำโดยการนำของกลับไปคืนที่เดิม
แม้สุดท้ายแล้วตัวเขาอาจเป็นฝ่ายไม่ได้กลับมาก็ตาม

เข้าสู่โลกรับธนาคาร

กดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-2960-2

9 786160 629602

ราคา 339 บาท

www.enter-books.com